

Като мен' чѣлѣкъ Отчуждѣнъ,
Самъ Останѣлъ и Злочѣсть.

Заспала ѿ, заспала ѿ
Моята вѣрна Дръжка ;
Косичка си разсѣла ѿ
Отъ рамо до подя гъшкж.

Очи и сладки си уста
Какъ ѿ, прѣшла спретно,
И тихо само излека
Тѣпти и сърцице-то.

Самичкж азъ по мѣсечинж
Далеко Отъ нѣжъ пѣтъж ;
Бар' ты вечерна ведрина
Дѣхши, иди при нѣжъ.

Златы котмы и поглади ;
Развѣй и вѣлаж пазвж,
И двѣники нениж разсладди ;
На сзнь и заприказвай.

Кажн и, тихо излека,
За мое-то страданіе ;
Смили се, речн, милечка